

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Mrázkové a soudců JUDr. Pavla Vlacha a JUDr. Čestmíra Slaného v právní věci

žalobce: **[titul][titul] L. Š.**, narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem JUDr. Janem Salmonem
sídlem Revoluční 763/15, Praha 1

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo obrany**
sídlem náměstí Svobody 471/4, Praha 6

o zadostiučinění nemajetkové újmy,

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 2. 12. 2022, č. j. 18 C 233/2021-232,

takto:

- I.** Rozsudek soudu prvního stupně se v zamítavém výroku o věci samé **mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci úrok z prodlení ve výši 8,5% ročně z částky 100 000 Kč za den 15. 11. 2022, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku, jinak se v tomto výroku **potvrzuje**.

Shodu s prvopisem potvrzuje I.T.

- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně částku 63 710 Kč, k rukám zástupce žalobce, do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 1 200 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.
- IV. Žalobce je povinen zaplatit státu – Městskému soudu v Praze – na náhradu nákladů řízení částku 885 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zastavil řízení co do požadavku žalobce na zaplacení částky 100 000 Kč (výrok I), uložil žalované zaplatit žalobci částku 35 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5% ročně od 18. 8. 2021 do zaplacení a úrok z prodlení ve výši 8,5% z částky 100 000 Kč za dobu od 18. 8. 2021 do 14. 11. 2022, to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok II), co do částky 1 865 000 Kč s příslušenstvím a ohledně úroku z prodlení ve výši 8,5% z částky 100 000 Kč za den 15. 11. 2022 žalobu zamítl (výrok III) a uložil žalované zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 55 482 Kč, k rukám jeho advokáta, do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok IV).
2. Soud prvního stupně tak rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal na žalované zadostiučinění zaplacením částky 2 000 000 Kč s příslušenstvím (úrokem z prodlení v zákonné výši 8,5% ročně od 18. 8. 2021 do zaplacení), a to za nemajetkovou újmu, která mu měla vzniknout v důsledku rozhodnutí ředitele Agentury personalistiky Armády České republiky (dále jen „AČR“) ze dne 12. 1. 2017, sp. zn. 143/2017, a náčelníka Generálního štábu AČR ze dne 6. 4. 2017, č. j. MO 65789/2017-1304 (dále i jen „personální rozhodnutí“), která s ohledem na jejich zrušení rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2020, č. j. 6 Ad 15/2017-136, hodnotí jako nezákonná.
3. Soud prvního stupně vyšel po provedeném dokazování zejm. z následujících skutkových zjištění.
4. Žalobce je od 1. 8. 2013 xxx xxx. Rozkazem ředitele Agentury personalistiky AČR ze dne 7. 7. 2015, sp. zn. 8258/2015, byl žalobce vyslán k plnění úkolů na zahraniční pracoviště Mons v Polsku k plnění úkolů právního poradce velitelství Mnohonárodního sboru Severovýchod Štětín (jako součásti struktur Severoatlantické aliance; dále jen „mise“), na kterémžto služebním místě měl být zařazen jako xxx – xxx od 1. 8. 2015 do 31. 7. 2018, tj. po dobu tří let. Žalobce byl na misi vyslán spolu s rodinou (manželkou a dvěma nezletilými dětmi). Personálními rozhodnutími bylo rozhodnuto o zkrácení délky služby na žalobcově služebním místě ze tří na dva roky a počínaje dnem 1. 8. 2017 byl žalobce zařazen na služební místo xxx - xxx právního oddělení Inspektorátu náčelníka Generálního štábu AČR (dále jen „NGŠ“). Tomuto rozhodnutí předcházela návrh zástupce NGŠ - inspektora AČR ze dne 28. 7. 2016 a dne 29. 11. 2016 bylo vydáno rozhodnutí č. j. MO 623/2016-5133, kterým bylo rozhodnuto o změně délky služby na žalobcově služebním místě na dva roky, počínaje termínem 1. 8. 2017. Žalobce byl o záměru dané personální dispozice informován předem v prosinci 2016. Proti personálním rozhodnutím podal správní žalobu, k níž Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 10. 2020, č. j. 6 Ad 15/2017-136, tato rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k novému rozhodnutí. Žalovanou podaná kasační stížnost byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2021, č. j. 6 As 350/2020-88. Personálním rozkazem sp. zn. 4806/2018 ze dne 26. 3. 2018 byl žalobce služebně zařazen na

služební místo xxx - xxx u oddělení podpory Sekce rozvoje sil Ministerstva obrany. Náplní jeho služební činnosti zde je (a i předtím bylo) vysoce odborně specializovaná právní podpora žalované, podílení se na tvorbě právních předpisů a rezortně závazných předpisů, poskytování právního poradenství a zajišťování odborného poradenství a výcviku v gesci žalované. V roce 2020 byl rozhodnutím sp. zn. 19591/2020 služební poměr s žalobcem prodloužen do roku 2026.

5. Ohledně následků, jež přinesla zrušená personální rozhodnutí v žalobcově osobnostní sféře, soud prvního stupně zjistil, že žalobce vykazoval po předčasném návratu z mise zvýšenou míru pracovního stresu. Na misi byl vyslán narychlo, po šesti měsících poté, co vyhrál výběrové řízení, nastavené od počátku tak, že délka mise bude činit tři roky. Na obtížnou práci v mezinárodním prostředí si žalobce dlouho a těžce zvykal. V době vyslání na misi bylo jeho dětem jeden rok a tři roky, manželka byla na rodičovské dovolené. V zaměstnání si vyřídila její prodloužení, když původně se plánovala vrátit do práce po dvou letech. Po přestěhování do Polska byla manželka doma s dětmi, starší dítě začalo chodit do mateřské školy po půl roce po přestěhování. Předčasný návrat celé rodiny z mise byl s ohledem na skutečnost, že proti němu žalobce brojil, spojen do poslední chvíle s nejistotou. Manželka si zařídila předčasný návrat do práce, dětem zařídili přijetí do mateřské školky, když starší (t. č. již předškolní) dítě přišlo o možnost absolvovat nultý ročník na mezinárodní škole, kde by se učilo anglicky. Žalobce i jeho manželka vnímali období před předčasným návratem z mise jako hektické a plné nejistoty, žalobce pak o to více úkorněji s ohledem na své introvertní založení a cit pro spravedlnost, jakož i proto, že stažení z mise bylo podle jeho přesvědčení odvetou ze strany nadřízených služebních orgánů za to, že a proč se v průběhu mise domáhal ochrany svých práv ze služebního poměru v souvislosti se služebním hodnocením a náhradou zvýšených vybavovacích výdajů. Návrat domů vnímal žalobce po pracovní stránce jako návrat k armádní rutině; jakkoliv je práce na Inspektorátu NGŠ vrcholem armádní právní služby, žalobce ji (oproti práci na misi) vnímal jako spíše administrativu („úpadek“), po návratu z mise čelil nevstřícnosti nadřízených i kolegů. Předčasný návrat z mise byl spojen s významným snížením rodinných příjmů v důsledku absence pobírání náhrad za zvýšené životní náklady v posledním (třetím) roce mise, kteréžto náhrady žalobce plně spořil, neboť náklady na život v Polské republice jsou nižší než v České republice. Přes přetrvávající pocit křivdy má žalobce nadále zájem sloužit vlasti jako voják z povolání.
6. Dále soud prvního stupně vyšel z toho, že žalobce uplatnil posléze zažalovaný nárok u žalované dne 17. 2. 2021 a že na něj žalovaná plnila po podání žaloby (k němuž došlo dne 19. 7. 2021) zaplacením částky 100 000 Kč až dne 15. 11. 2022. Žalobce vzal žalobu o tuto částku zpět, a soud prvního stupně proto řízení v tomto rozsahu zastavil (výrok I napadeného rozsudku). Žalobce tudíž setrval na žalobě co do požadavku na zaplacení částky 1 900 000 Kč s příslušenstvím a rovněž ohledně příslušenství z částky 100 000 Kč.
7. Důvodnost takto posléze vymezeného žalobního požadavku soud prvního stupně na podkladě shora stručně zreprodukovaných skutkových zjištění právně posoudil podle ustanovení § 1 odst. 1, § 2, § 5 písm. a), § 7 odst. 1, § 8 odst. 1 a § 31a odst. 1 a 2 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), v platném znění (dále i jen „OdpŠk“).
8. Na jejich podkladě uzavřel, že personální rozhodnutí je vzhledem k jejich zrušení namístež kvalifikovat jako nezákonná, zakládající nárok na odškodnění v jejich důsledku žalobci vzniklé imateriální újmy. Žalobci podle soudu prvního stupně v důsledku personálních rozhodnutí jistá nemajetková újma vznikla. Vzhledem k její povaze, ztotožněné soudem prvního stupně zejm. s žalobcovými pocity bezmoci, beznaděje, křivdy a nespravedlnosti, dospěl soud prvního stupně k závěru (potud shodnému s žalovanou, která žalobce sama posléze odškodnila v penězích), že

Shodu s prvopisem potvrzuje I.T.

žalobce je namísto odškodnit finančně. Adekvátním peněžním odškodněním pak soud prvního stupně shledal částku 135 000 Kč, zdůrazňuje jednak nesrovnatelnost žalobcem předkládané odškodňovací judikatury (týkající se trestního stíhání veřejně známých osob V.P. a V.J., resp. obecné občanskoprávní ochrany osobnosti), jednak celou řadu aspektů újmu žalobce podle soudu prvního stupně umenšujících. V tomto ohledu soud prvního stupně akcentoval, že žalobce přeci je vojákem z povolání, který musí být na změnu místa výkonu služebního poměru vždy připraven a musí, stručně řečeno, „něco vydržet“; dále, že žalobce i po návratu z mise vykonává službu jako xxx - xxx, že jeho služební plat je periodicky zvyšován a že pokud jde o rodinu, ta by se z mise vracela se vším z toho vyplývajícím diskomfortem (včetně a zejm. změny dětského kolektivu) tak či tak, toliko o rok později. Žalobci přiznané odškodnění je podle názoru soudu prvního stupně v odpovídajícím (výrazně nižším) poměru oproti odškodněním, jež byla přisouzena vojákům z povolání či policistovi za nesrovnatelné újmy způsobené trestním stíháním (vč. a zejm. propuštění ze služebního poměru), a to v řízeních vedených u Obvodního soudu pro Prahu 2 jako soudu prvního stupně pod sp. zn. 26 C 406/2016, 10 C 93/2014 a 10 C 16/2013.

9. Z vyložených důvodů a s přihlédnutím k plnění žalované soud prvního stupně vyhověl žalobě ještě co do částky 35 000 Kč s úrokem z prodlení v zákonné výši od 18. 8. 2021 (po uplynutí šestiměsíční lhůty k plnění podle § 14 OdpŠk) do zaplacení a dále i ohledně zákonného úroku z prodlení z žalovanou opožděně zaplacené částky 100 000 Kč, a to za dobu od 18. 8. 2021 do 14. 11. 2022, maje za to, že v den plnění (15. 11. 2022) již prodlení žalované netrvalo.
10. Ve zbytku soud prvního stupně žalobu zamítl jako nedůvodnou a o náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 142 odst. 3 o. s. ř. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“), podle nichž přiznal žalobci, který uspěl jen zčásti v řízení, v němž rozhodnutí o výši plnění záviselo na úvaze soudu, plnou náhradu nákladů řízení, sestávajících ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu a nákladů zastoupení advokátem za jím v řízení vykonaných 13 úkonů právní služby. Při určení výše odměny advokáta soud prvního stupně vyšel z tarifní hodnoty věci podle § 9 odst. 4 písm. a) AT. Mezi žalobcem účelně vynaložené náklady nezahrnul čtyři písemná podání sepsaná jeho advokátem, a to z důvodů uvedených pod bodem 24 odůvodnění, jednak žalobci nepřiznal jím požadované paušální náhrady podle vyhlášky č. 254/2015 Sb. za úkony, které v řízení vykonal osobně, neboť tyto náhrady podle soudu prvního stupně přísluší pouze nezastoupenému účastníku, jímž však žalobce nebyl.
11. Žalobce napadl rozsudek soudu prvního stupně v zamítavém výroku o věci samé a výslovně též ve výroku o nákladech řízení včasným a přípustným odvoláním.
12. Postupu soudu prvního stupně předcházejícímu vydání napadeného rozsudku předně vytkl, že nepřipustil změnu žaloby navrženou podáním ze dne 16. 8. 2022, kterou se žalobce mnil domáhat vedle odškodnění nemajetkové újmy rovněž náhrady škody ve výši 2 092 581,58 Kč s příslušenstvím, představované převážně ušlou náhradou zvýšených životních nákladů za poslední rok mise. K nepřipuštění změny žaloby však podle žalobce nebyl zákonný důvod. Žalobce přitom míru své nehmotné újmy odvíjel právě i od nezanedbatelné, nevratné a nenapravitelné hmotné škody, která mu vznikla v důsledku nezákonných personálních rozhodnutí, když je toho názoru, že reparace majetkové škody je způsobitelná kompenzovat i nemajetkovou újmu. Argument, že pokud žalobce s rodinou nebyl v zahraničí, tak mu nevznikly zvýšené životní náklady, kryté právě uvedenou náhradou, je podle žalobce „falešný“. Uvedená náhrada (žalobcem samotným hodnocená jako „horontní“; podle žalobce mělo jít o částku cca 7 000 EUR měsíčně) by se s ohledem na naopak zřetelně nižší životní náklady v Polsku stala součástí rodinných úspor.
13. Dále žalobce namítl, že právě s ohledem na nepřipuštění změny žaloby navrhl (podáním ze dne 8. 9. 2022), aby soud prvního stupně přerušil řízení v této věci do skončení řízení o požadavku na

náhradu škody, resp. aby soud prvního stupně spojil řízení v této věci s řízením o nároku na náhradu škody (podání žalobce ze dne 24. 9. 2022). Soud prvního stupně však o uvedených procesních návrzích ani nerozhodl. Žalobce si je s ohledem na „poněkud zvláštní“ judikaturu Nejvyššího soudu vědom, že se náhrady škody z tohoto titulu pravděpodobně nedomůže, což mu působí „intenzívní“ nemajetkovou újmu.

14. Odůvodnění napadeného rozsudku dále podle žalobce nesplňuje požadavky na něj kladené ustanovením § 157 odst. 2 o. s. ř., a to předně a zejm. v tom, že v něm soud prvního stupně reprodukuje žalobní tvrzení v intencích podání žalobce ze dne 26. 4. 2022 (tam provedeného vylíčení povahy újmy ve třech zásadních ohledech), které přitom posoudil jako změnu žaloby a nepřipustil je (usnesením vyhlášeným při jednání konaném dne 11. 8. 2022)
15. Pokud pak jde o věc samu, žalobce nesouhlasil s určením výše soudem prvního stupně stanoveného odškodnění s tím, že jde cca o částku příznávanou na odškodnění za újmu způsobenou pětiletým soudním řízením, je-li shledáno nepřiměřeně dlouhým. Ve skutkové rovině věci vytkl žalobce soudu prvního stupně neúplnost skutkových zjištění, pokud se nezabýval otázkou (podle žalobce přitom klíčovou) účelovosti a osobní motivace nezákonných personálních dispozic (žalobcova předčasného přeložení) a neprovedl k tomu žalobcem navržený důkaz výslechem svědka [titul] [titul] S. P.. Již proto nemůže podle žalobcova přesvědčení obstát ani soudem prvního stupně zaujaté právní posouzení věci, zatížené dále nesprávností úsudku o vojákově z povolání jako osobě, u které se předpokládá vyšší odolnost proti nemajetkové újmě, jakož i nezohledněním skutečnosti, že žalobci nepřineslo zrušení nezákonných rozhodnutí vůbec žádný hmatatelný výsledek. Obsah jeho osobního spisu, jakož i stav vnitřního informačního systému o službě a personálu (ISSP) je totiž nadále poplatný nezákonným rozhodnutím (evidence mise v délce trvání dvou let), byť byla zrušena *ex tunc*. Soud prvního stupně konečně podle žalobce nepřihlédl ani k délce kompenzačního řízení a postoji žalované v něm, ač se toho žalobce dovolával.
16. Dále žalobce v odvolání uvedl, že věřiteli svědčí nárok na zaplacení úroku z prodlení i za den, kdy došlo k plnění, a proto soud prvního stupně pochybil, pokud nu nepřiznal úrok z prodlení z žalovanou zaplacené částky 100 000 Kč i za den plnění (15. 11. 2022). Nákladovému výroku napadeného rozsudku konečně žalobce vytkl, že mu nebyla přiznána paušální náhrada nákladů řízení za osobně vykonané úkony, ač soud prvního stupně při vyhlášení rozsudku avizoval, že mu tuto náhradu přizná, a argumentoval rovněž ve prospěch závěru, že (a proč) byla soudem prvního stupně nehonoraná písemná podání účelně vykonanými úkony.
17. Proto žalobce navrhl, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek v odvoláním dotčeném zamítavém výroku tak, že žalobě vyhově i v tam uvedeném rozsahu. Odškodnění částkou pouhých 135 000 Kč žalobce vnímá jako pokračující šikanu své osoby státem. Odškodnění v této výši nadto ani řádově neodpovídá částce, o které se (před změnou věc vyřizující soudkyně) předběžně vyjádřil soud prvního stupně jako o předpokládaném odpovídajícím odškodnění.
18. Žalovaná s odvoláním nesouhlasila, považujíc napadený rozsudek za věcně správný, a navrhuje proto jeho potvrzení. Soud prvního stupně vyšel správně z toho, že zadostiučinění nemá plnit sankční, ale satisfakční roli. Míře žalobcovy provedením dokazováním objektivizované újmy částka 135 000 Kč i podle názoru žalované plně odpovídá. Žalobci po návratu z mise nebyla snížena hodnota, nebyl nijak platově krácen, nadále slouží v hodnosti podplukovníka, byl mu prodloužen závazek. Změny dalšího žalobcova služebního zařazení byly provedeny podle výlučně zákonných personálních dispozic. O žalobcově návrhu na přerušování řízení soud prvního stupně rozhodl usnesením ze dne 7. 11. 2022. Žalobce prosazováním tvrzení o adekvátnosti odškodnění ve výši 2 000 000 Kč přehlíží jak nesrovnatelnost s újmami působenými trestním stíháním, jejichž míry jeho případ nedosahuje, tak skutečnost, že tak vysoká částka, jakou žádá, není soudy přiznávána

ani na odškodnění útrap pozůstalých v případech smrti jejich blízkých. Jakékoliv úvahy soudu prvního stupně bez prejudice věci byly podle žalované činěny v rámci apelu na účastníky k mimosoudnímu řešení sporu.

19. Odvolací soud přezkoumal v odvoláním žalobce dotčeném rozsahu napadený rozsudek soudu prvního stupně včetně řízení, které předcházelo jeho vydání (§ 212 a § 212a o. s. ř.).
20. Shledal, že k náležitému zjištění skutkového stavu věci je potřebné vyslechnout žalobcem navrženého svědka [titul] [titul] S. P., [titul] Jeho výslechem zjistil, že je (svědek) rovněž vojákem z povolání, t. č. služebně zařazeným v Xxx, bývalý žalobcův kolega z právní služby AČR, s žalobcem v přátelském vztahu. Po návratu z mise v Afghánistánu byl svědek služebně zařazen v právním oddělení Inspektorátu NGŠ, tj. na žalobcově působišti před odchodem na misi do Polska. Na poradách právního oddělení za účasti zástupce NGŠ – inspektora AČR gen. K. byl žalobce, jakkoliv ve vší slušnosti, tímto nadřízeným prezentován jako cizorodý prvek v právní službě AČR, jako potíživý, stěžovatel, uplatňující spíše „pochybnější“ nároky, tj. v nepříznivém světle právě s ohledem na svoje aktivity ve služebně-právních vztazích. Oficiálně prezentované důvody zkrácení žalobcovy zahraniční mise svědkovi t. č. známy nebyly, byly formulovány gen. K. a náčelníkem právní služby AČR plk. H., dozvěděl se je až *ex post* od žalobce. Skutečné důvody spočívaly podle svědka právě v náhledu žalobcových nadřízených na jeho osobu, když žalobce byl a je dobrým xxx a spolehlivým vojákem plnícím si vždy dobře své úkoly. Sám svědek se za svého působení v právní službě AČR netajil názorem, že předčasné stažení žalobce z mise je nespravedlivé, že se jedná o manažerskou chybu. Tento jeho názor se dostal k uším gen. K., svědek má za to, že neprospěl jeho (svědkově) další armádní kariéře, bez udání důvodu mu nebyl prodloužen závazek. Svědek to nicméně nevnímal tragicky, práce v právní službě ho po deseti letech již nenaplňovala, celá situace jen urychlila jeho záměr přejít na xxx, který po skončení závazku ihned realizoval. Po návratu žalobce z mise byla na pracovišti (Inspektorátu) cítit pro něj nepříznivá atmosféra, podprahově bylo (vedením) podsouváno, že není dobré být s žalobcem v nějakém bližším kontaktu. Uvedené se svědkovi nelíbilo, vnímal to jako důsledek manažerských postupů gen. K..
21. I po takto doplněném dokazování odvolací soud dospěl k závěru, že žalobcovu odvolání je opodstatněné jen v části, k níž výslech svědka P. nesměřoval, a to v rozsahu úroku z prodlení z žalovanou dobrovolně poskytnutého odškodnění a rovněž stran vyčíslení nákladů prvostupňového řízení. K revidování výše soudem prvního stupně stanoveného odškodnění odvolací soud neshledal, jak bude níže rozvedeno, žádný důvod.
22. V procesní rovině věci odvolací soud úvodem odvolacího přezkumu k žalobcovým odvolacím námitkám konstatuje, že byť by případně i nesouzněl s důvody, které soud prvního stupně vedly k nepřipuštění rozšíření žaloby o nároky na náhrady škody, v situaci, kdy žalobce, jak sám připouští, posléze žaluje tyto nároky v samostatném řízení, vedeném u soudu prvního stupně pod sp. zn. 6 C 365/2022, je tato otázka pro souzenou věc bezpředmětná, nemající jakýkoliv vliv na věcnou správnost napadeného rozsudku. Odvolací soud nesdílí žalobcovu úvahu o vzájemné provázanosti (podmíněnosti) nároků na odškodnění nemajetkové újmy a náhradu škody, vyjádřenou i jeho úsudkem, že reparace majetkové škody je způsobila kompenzovat nemajetkovou újmu. Podle odvolacího soudu jde o různé nároky se samostatným skutkovým základem, pročez soud prvního stupně nepochybil, pokud nevyhověl žalobcovým návrhům na přerušování řízení [postupem podle § 109 odst. 2 písm. c) o. s. ř.] a spojení věcí (podle § 112 odst. 1 o. s. ř.), jakkoliv jistě bylo namístě (a právě jen v tom lze spatřovat pochybení soudu prvního stupně) o uvedených návrzích procesně rozhodnout. Tvzení žalované, že soud prvního stupně o žalobcově návrhu na přerušování řízení rozhodl usnesením ze dne 7. 11. 2022, neodpovídá skutečnosti; podle obsahu spisu soud prvního stupně tímto usnesením rozhodl o (zcela jiném) žalobcově návrhu na přerušování řízení podle § 110 o. s. ř., a to důvodem vyčkání vyjádření žalované ke stanovisku ombudsmana. Absence procesních

rozhodnutí soudu prvního stupně o těchto žalobcových návrzích nicméně, uzavírá odvolací soud, není vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, tj. pochybením naplňujícím odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. c). Věcně soud prvního stupně nepochybil, pokud bez ohledu na stav (průběh) uplatňování žalobcových škodních nároků věc projednal a rozhodl.

23. Žalobci lze dále jistě přisvědčit v tom, že soud prvního stupně, formálně vzato, pochybil při reprodukci žalobního požadavku akcentováním vylíčení uvedených žalobcem v podání ze dne 26. 4. 2022, pokud toto podání posoudil jako změnu žaloby, kterou nepřipustil je usnesením vyhlášeným při jednání konaném dne 11. 8. 2022. Materiálně vzato však o nedostatek, tím méně činící napadený rozsudek snad nepřezkoumatelným, nejde. Skutková vylíčení uvedená v tomto podání totiž nebyla změnou žaloby, ale jen přeformulovaným popisem toho, v čem měla záležet žalobci vzniklá újma, provedeným v návaznosti na obsah (původní) žaloby (podání ze dne 15. 7. 2021) a navazujícího podání ze dne 10. 1. 2022, učiněného na základě – věcně nesprávné – výzvy soudu prvního stupně podle § 43 odst. 1 o. s. ř. (usnesení ze dne 9. 12. 2021). V tomto usnesení soudu prvního stupně uvedené „zdroje“ nemajetkové újmy totiž, což soud prvního stupně vyhodnotil nesprávně, nepředstavovaly skutkově samostatné nároky, a proto jim nebylo zapotřebí přiřazovat dílčí žalobní požadavky, k čemuž soud prvního stupně žalobce nutil; šlo právě jen o skutkový popis (v souhrnu jediné) nemajetkové újmy. Pokud tedy žalobce ve výsledku skutkově shrnul žalobní požadavek podáním ze dne 26. 4. 2022, učinil tak procesně přípustně, a soud prvního stupně věcně nepochybil, pokud z tam provedené konkretizace žalobních tvrzení vyšel při hodnocení důvodnosti žaloby.

24. Při něm, v čemž nutno žalobci jednoznačně přisvědčit, soud prvního stupně pochybil úsudkem, že žalovaná nebyla v prodlení se zaplacením částky 100 000 Kč v den 15. 11. 2022, kdy plnila. Žalobcem případně označená judikatura Nejvyššího soudu, od níž odvolací soud nevidí důvodu se odchýlit (soud prvního stupně žádný nenabídl) dospěla v tomto ohledu k závěru právě opačnému, tj. že věřitel má právo na úroky z prodlení i za den, v němž dluh zanikl splněním (viz právě žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2009, sp. zn. 33 Cdo 1450/2008, uveřejněný pod č. 79/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Žalobci tedy jistě přísluší nárok na úrok z prodlení v zákonné výši z částky 100 000 Kč i za den 15. 11. 2022.

25. Pokud však jde o věc samu a klíčovou spornou otázkou výše odškodnění, odvolací soud po přezkumu napadeného rozsudku konstatuje, že soud prvního stupně dospěl po provedeném dokazování ke správným a v zásadě i úplným skutkovým zjištěním, nepochybil, když na zjištěný skutkový stav věci aplikoval zákonná ustanovení, jež citoval v odůvodnění napadeného rozsudku, a podle odvolacího soudu přílehavě reflektoval i jejich ustálený judikatorní výklad, zaměřuje svoji pozornost správně na případy nezákonných trestních stíhání a poukazuje zcela správně na diametrálně rozdílné následky, které jejich zahájení a vedení přináší ve výsledku nedůvodně stíháním (obviněným, obžalovaným) poškozeným.

26. Po výslechu svědka P. odvolací soud sice přitakal opodstatněnosti žalobcem prosazované argumentace, že nezákonné personální rozkazy byly motivovány *ad hominem*, zaměřeny bez věcných důvodů vůči jeho osobě jako „potížistovi“, aktivitami při ochraně svých práv a zájmů nepohodlnému svým nadřízeným, nikoliv cíli, které v nich byly formálně deklarovány v rozporu s vnitřním předpisem samotné žalované (NVMO č. 97/2014); závěrem o uvedeném rozporu, vysloveném správními soudy ve zrušujících rozhodnutích, je soud v odškodňovacím řízení vázán.

27. Právě uvedený aspekt věci však podle odvolacího soudu odůvodňuje přiznání odškodnění v soudem prvního stupně stanovené výši, neboť jinak žalobcova újma záležela právě „jen“ (čímž ji odvolací soud nemíní bagatelizovat) v subjektivních (podle odvolacího soudu pochopitelných)

pacitech frustrace a v jistém nepohodlí se zařizováním rodinných záležitostí o rok dříve, než to žalobce s manželkou očekávali. Újmy působené trestními stíháními však, což soud prvního stupně správně vystihl, nezřídka přinášejí poškozeným zcela zásadní újmy v rodinných a profesních vztazích (rozvraty manželství a partnerských vztahů, často nevratně pošramocené vztahy s nejbližšími, profesní pády až na samé „dno“), trestním stíháním se často dostává široké a negativní publicity, ať už „jen“ lokální, nebo i celostátní. Nic z toho se v žalobcově případě, jak správně akcentoval soud prvního stupně, nestalo, jeho vnímání určitými osobami na pracovišti jako „potíživý“ nebylo následkem nezákonných personálních rozhodnutí, ale jejich příčinou. Další žalobcova armádní kariéra je, jak na to žalovaná správně poukázala, „kryta“ personálními dispozicemi, jež není možné kvalifikovat jako nezákonné, subjektivní vnímání pokračování této kariéry žalobcem jako neuspokojivé tedy stojí mimo meze rozvažovaného odškodnění.

28. To platí, konstatuje odvolací soud, rovněž i o žalobcem prosazovaných hmotných souvislostech, tj. zejm. o tom, kolik by ušetřil na věcně neopodstatněné (což žalobce upřímně přiznává a odvolací soud tuto upřímnost oceňuje) „náhradě“ tzv. „zvýšených“ (ve skutečnosti však snížených) životních nákladů v Polsku. Má-li žalobce za to, že mu nepobíráním této náhrady ve třetím roce mise vznikla hmotná újma, je jeho právem se domáhat její reparace, což ostatně činí. Je jistě žalobcovým právem hodnotit judikaturu Nejvyššího soudu v této otázce (zjevně zejména tu, která je citována v aktuálním usnesení ze dne 9. 8. 2023, sp. zn. 28 Cdo 1784/2023) jako „poněkud zvláštní“. Od odvolacího soudu (resp. soudů vůbec) však žalobce (praktikující právník) jistě neočekává jiné nakládání s touto judikaturou než souladné s nosnými důvody nálezů Ústavního soudu (srov. náleze ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. IV. ÚS 451/05: „...*faktické precedenční účinky publikovaných rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou v právním systému České republiky oslabeny potud, že právní názory v nich obsažené formálně nižší soudy nezavazují. Tím však není řečeno, že by judikatura Nejvyššího soudu neměla svoji normativní sílu. Je totiž sice právem nižšího soudu tyto judikatorní závěry (rozumí se samo sebou, že nikoliv závěry kasačního rozhodnutí v konkrétní věci) nerespektovat a odchýlením se od nich iniciovat jejich změnu, avšak taková iniciativa - má-li být ústavně konformní - nemůže se udát mimo rámec spravedlivého procesu. Chtěl-li odvolací soud v projednávané věci vskutku publikované právní názory Nejvyššího soudu pomínout, bylo jeho povinností pečlivě v důvodech svého rozhodnutí vysvětlit, proč se s nimi neztotožňuje a proč považuje za nezbytné tyto závěry nahradit právními názory novými. Přitom však bylo by jeho povinností uvážit, existují-li dostatečně silné důvody takový postup ospravedlňující“). Žalobce má (bude mít) procesní prostor k prosazení nesprávnosti jemu nekonvenujících právních názorů Nejvyššího soudu. Působí-li mu, jak uvádí, tušení, že se mu to nepodaří, „intenzivní nemajetkovou újmu“, pak tato s újmou přičitatelnou nezákonným personálním rozhodnutím nijak nesouvisí. Míru žalobcovy újmy podle odvolacího soudu objektivně vzato není sto ovlivnit ani stav vnitřního informačního systému o službě a personálu (ISSP), je-li v něm zachycen stav, jak se skutečně odehrál, tj. že žalobce byl na misi dva, nikoliv tři roky. V délce kompenzačního řízení (zahájeného u soudu dne 19. 7. 2021 a u žalované předběžným uplatněním nároku v únoru téhož roku) odvolací soud nespátřuje nic, co by mělo vést k navýšení jinak míře žalobcovy újmy odpovídajícího odškodnění, odškodnil-li soud prvního stupně žalobce po částečném plnění žalované rozsudkem vyhlášeným dne 2. 12. 2022.*
29. Pro souzenou věc bez významu odvolací soud konečně shledává úroveň odškodňování v osobnostních sporech vedených proti vydavatelům bulvárních médií, šířících nepravdivé informace s úmyslem zvýšení publicity a získání majetkového prospěchu na úkor důstojnosti a soukromí veřejně známých osob, jako tomu bylo v žalobcem označené soudní při známého herce O.K. Žádné takové zjištěné motivy žalované v souzené věci nebyly (a z povahy věci snad ani být nemohly) byt' jen tvrzeny.
30. Z uvedených důvodů odvolací soud změnil napadený rozsudek soudu prvního stupně v jeho zamítavém výroku podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. jen tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci

úrok z prodlení ve výši 8,5% ročně z částky 100 000 Kč za den 15. 11. 2022, jinak jej v tomto výroku podle § 219 o. s. ř. potvrdil jako věcně správný.

31. O nákladech řízení před soudy obou stupňů (§ 224 odst. 2 o. s. ř.) rozhodl odvolací soud ve výroku II podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 3 o. s. ř., vycházející, pokud jde o prvostupňové řízení, stejně jako soud prvního stupně z toho, že výsledek řízení projevující se tím, že poškozený dosáhne satisfakce uložením povinnosti škůdce nahradit mu nemateriální újmu, lze hodnotit ve smyslu zásad úspěchu ve věci obdobně jako plný úspěch, byť poškozenému nebylo přiznáno jím požadované plnění v celé jeho výši (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 2. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2707/2013, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 40/2014).
32. Žalobci tudíž za řízení před soudem prvního stupně přísluší plná náhrada jeho nákladů. Jejich výši určil soud prvního stupně správně jen zčásti, neboť žalobci, v čemž odvolací soud dílem přisvědčil jeho odvolacím námitkám, přísluší náklady zastoupení ještě za další dva úkony právní služby vykonané jeho zástupcem, představované písemnými podáními ve věci samé. Podání ze dne 7. 11. 2022 a ze dne 8. 11. 2022 představují podle odvolacího soudu (oproti mínění soudu prvního stupně) regulérní podání ve věci samé, u nichž se však s ohledem na časový odstup jejich sepsu více než nabízelo učinit je „najednou“, a tudíž je namísto je rovněž jen „jednou“ honorovat. Podání ze dne 13. 10. 2022 bylo adresováno žalované, nikoliv soudu, nejedná se o honorovatelný úkon právní služby. O takový úkon nicméně jde v případě podání ze dne 10. 1. 2022, jež bylo obsáhlou reakcí na výzvu soudu podle § 43 odst. 1 o. s. ř., a to proto, že se, jak shora vyloženo, jednalo o výzvu věcně nesprávnou. Jinak by závěru soudu prvního stupně, že žaloba měla být úplná již „napoprvé“, nebylo co vytknout.
33. Nad rámec soudem prvního stupně vyčíslené částky 55 482 Kč tedy žalobci přísluší na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně ještě částka 8 228 Kč [odměna podle § 137 odst. 2 o. s. ř., § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 1 AT ve výši 2 x 3 100 Kč, náhrada hotových výdajů advokáta podle § 13 odst. 4 AT za totéž ve výši 2 x 300 Kč, náhrada za daň z přidané hodnoty, jíž je zástupce žalobce plátcem, v zákonné sazbě 21%, počítaná podle § 137 odst. 3 písm. a) o. s. ř. z obojího, a tedy činící 1 428 Kč]. Celkem tak na nákladech řízení před soudem prvního stupně přísluší žalobci částka 63 710 Kč. Se závěrem soudu prvního stupně, že advokátem zastoupenému žalobci nepřísluší za úkony provedené bez pomoci advokáta paušální náhrada nezastoupeného účastníka, se odvolací soud plně ztotožňuje. Prezentoval-li, jak žalobce namítá, soud prvního stupně při odůvodnění vyhlášeného rozsudku názor opačný, šlo o názor nesprávný, proč by jej odvolací soud korigoval, doznal-li by vyjádření i v písemném vyhotovení rozsudku.
34. O lhůtě k plnění v měnícím výroku o věci samé, jakož i ve výroku o nákladech řízení před soudem prvního stupně bylo rozhodnuto podle § 211 a § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. Takto prodloužená pariční lhůta odpovídá podmínkám čerpání finančních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se žalovaná při výplatě peněžních plnění řídí, přičemž odvolacímu soudu současně nejsou známy okolnosti, pro něž by bylo důvodné se domnívat, že stanovení delší lhůty k plnění oproti třídní zákonné lhůtě může způsobit žalobci jakoukoliv újmu.
35. O povinnosti žalované zaplatit náklady řízení před soudem prvního stupně k rukám žalobcova advokáta bylo rozhodnuto podle § 211 a § 149 odst. 1 o. s. ř.
36. V odvolacím řízení je však situace právě opačná, žalovaná zde neuspěla jen ve zcela nepatrné části (úrok z prodlení za jeden den a drobné navýšení jí tížících nákladů řízení), a proto jí přísluší plná náhrada nákladů řízení, odpovídající paušální náhradě hotových výdajů podle § 151 odst. 3 o. s. ř., § 1 odst. 3 a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb., a to za vyjádření k odvolání a účast na třech jednáních odvolacího soudu, tj. za 4 úkony celkem 1 200 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje I.T.

- 37.O nákladech vynaložených státem v odvolacím řízení rozhodl odvolací soud podle § 211 a § 148 odst. 1 o. s. ř., podle nějž má stát podle výsledků řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Svědečné za výslech svědka P. ve výši 885 Kč bylo vynaloženo v odvolacím řízení, v němž žalobce, nesplňující předpoklady poplatkového osvobození, uspěl jen ze zcela nepatrné části. Proto jej odvolací soud zavázal k plné náhradě nákladů státu, jak uvedeno ve výroku IV shora.
- 38.O lhůtě k plnění ve výroku o nákladech odvolacího řízení a ve výroku o nákladech státu bylo rozhodnuto podle § 211 a § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je** v rozsahu potvrzení zamítavého výroku rozsudku soudu prvního stupně přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně rozhodujícího v této věci ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek dle § 237 o. s. ř., tedy jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Proti měnícímu výroku tohoto rozsudku a dále proti jeho výrokům o nákladech řízení není dovolání přípustné [§ 238 odst. 1 písm. c) a h) o. s. ř.].

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo na nařízení exekuce.

Praha 29. listopadu 2023

JUDr. Eliška Mrázková v. r.
předsedkyně senátu